

Napló

~

a tanítás mint tanulás

I. sz. Általános Iskola

Dabas-Sári

Striker Sándor, 1972/73

október 27. péntek

A tanítónő bemutatatta nekem az osztályt. Huszonhét apró ember. ~~Minden~~ A legutolsó padba ültem. Mikor kettős sorokban bejöttek, és szétszóródtak a padok között, hátulról, felállva nézegettük egymást, mert nem bírták legyőzni kíváncsiságukat, a hátra-hátra-lestek. Jelentés után a tanítónő hátraarcot vezényelt, és ~~xxxxxx~~ között, ~~xxxxxxx~~ mint jóvendő tanító bécisit. Képlehetősen kínos volt. Mindenáron le akartam győzni vigyorgásomat, zavarba hozott a huszonhét ~~xxx~~ alig derekamig érő csupaazem, főleg az érdeklődéshez egyáltalán nem illő jó-na-pot ki-vánok-ka, amit halavány szervuszok - om követett.

Kültem a tanári asztalhoz, azt hittem, a tekintély kedvéért hívott oda az osztályfőnök, de később rájöttem, hogy hamar meg kell szokni a gyerekek tekintetét. Az óra tetszett. Hamar kiderült, ki jótanuló, ki alszik, és ki panaszkodik. E tekintetben szigorú rend uralkodott. Egyébként elképesztően mozgékonyak bizonyultak, nem hittem volna, hogy a tanítónő nem-odafigyelése alatt ennyi mindent lehet némán csinálni. És ezzel együtt képesek voltak reagálni a gondos hanghordozású szózat rendelkezéseire.

A következő órán az óza volt az olvasmány témája, s ennek alapján úgy beszéltek, mint ezer apró Ciceró. Sajnos az "avaraszönyeg" nevű képzet számukra csak egy négy tagra bontandó szónak bizonyult, minden különbözőbb jelentés nélkül. A magyarázatul adott sok-sok egymáson heverő levél ~~xxxxxxxxx~~ viszont már kevésbé érdekelte őket.

A tanárba menet kiderült, hogy a gyerekek Petőfinek hittek engem, s mivel ők a Petőfi-raj, a falukon függő kép nyomán az azonoság nyilvánvalónak tűnt. Nem tudom, mennyire nyugodtak meg kültőnk halálhírére, de szerintem sokáig gyahakodni fognak.

október 28. szombat

Pillanatokkal az órakezdés előtt léptem be, a gyerekek nagyrésze hangosan jóreggelt kívánt. Számtannal kezdtek, nem nagyon ment az összeadás. Még a táblához kirohant jótanuló is belesült. Iszonyatosan ~~telepirult~~. Előkerült a számológép, a rossztanulók közül ~~eg~~ cigánykislányt és egy kissé sunyin álmatag fiút ~~hiv~~ ki a tanítónő. Kettőn úgy-ahogy boldogultak, közben persze a padbanülő társak buzgón jelentkeztek.

Irás órában a szépiró kislányok megdicsőültek. Az előző óra anyagát javították, de közben baj volt a tollakkal. Az álmatagát elvette a másik tanárnő a szünetben, mert valakit megszurt vele. Ezt a gyerekek ~~xxx~~ váltott üvöltéssel adták elő, miközben a tanítónő nagy dühöt mutatott, s ezután átküldte a tollért tűzvörös álmatagunkat. A srác jó húszpercen át bírta, majd visszajött, és közölte, hogy a külső ajtót nem tudja kinyitni. A megötteülő adott neki tollat. A javítás alatt körbejártam. A szépirók úgy irtak, hogy lássam, a többiek testükkel fedezték a füzetet, az egyik éppen nem irt, de egy jókora tolltartóval leplezte nyakát.

Énekórában laza a fegyelen, a lányok lenézik a fiukat, mert ők nem tudnak énekejni, ami igaz is, de a fiúk egy része válaszul tüntetően bedugja a fülét a "női kar" szereplése alatt.

A tanítás után az egyik fiú megfogta a kezemet és hozzábújt, a többiek is odajöttek. Valamin kuncogtak, mire aki hozzábújt hirtelen elvörösödött, és hangosan elkezdett kiabálni, hogy ő akkor még nem is látott, s az egyik elmondta, hogy azt hitte egy másik, hogy én vagyok Petőfi, és mindegyik ~~xxxxx~~ nevetett ezen. A jótanulók e-

Egyike odahozta a csupaötös ellenőrzőjét, majd bátran közölte, hogy tanító bácsi én tavaly kitűnő voltam. A másik nem mert közelíteni, ~~xxx~~ s amikor rámosolyogtam, előkapta a háta mögül dícső tetteinek dokumentumát a nagyhalom stílusel, megmutatta, és elinált.

október 30. hétfő

Első tanítási napom. Számítással kezdtem, egyáltalán nem izgultam. Azt hiszem, teljesen jellegtelen óra volt. Néhányan fordítva írják a hármast, ezt meglepőnek tartottam. Azután írtam be nekik néhány majdnemjót példának, de ez nem ~~xxxxxxxx~~ hatott különösebben. A szünetben átétáztam a másik osztályba, hogy elmondjam, mi történt, de a tanítónő éppen beszélt valakivel.

A nyelvtan kissé nehézkesen zajlott. A gyerekek valamivel fegyelmezetlenebbek voltak, az anyag pedig elég távol állt tőlük. Beírásakor jutott eszembe, hogy a tanárnak is jó, ha ezt kicsit elnyújtja. Óra végén alig emlékeztek valamire is a megtárgyaltakból.

Rengeteget árulkodnak. Próbálok figyelni apróbb rezdüléseiket, amik utalnak önkontrolljukra panaszkodás közben. A jelentkezés heve, általában minden szereplési lehetőség megfosztja őket ettől, egészen a vágyott pillanatig. S éppen ezért kevés a megdicsőítés és sok a szájbakapott ujj.

Szeretik az olvasásórát, de az olvasmány igencsak fontostoba volt. Több szót el kellett magyarázni, erre türethetően figyeltek. A tartalmat lehetetlen egy ilyen írományból kisűzni, mivel csak négy és öttagú egybeolvasandó szavakból és erkölcsi mondanivalóból épül fel, ha meggondoljuk, ~~x xxxx~~ klasszikus ~~xxxxxxxx~~.

A tornaóra szükmarkunak bizonyult, sokkal több mozgásra van szükségük, de lehetőségük is. Az osztály ezekben a sikágon nevelkedetteknek talán csak akusztikájában lehetett kielégítő, mindenestre a versenyeket remekül tombolták végig.

Végül tartottam egy lukasóra-pótlót, s így komoly figyelmeztetést kaptam: gyakorlatilag kiröhögtek ének-szólómat, úgyhogy jól fel kell készülni az énekórára. A tanítás után az egyik lány odahozott nekem egy színes szalvétát, mert neki volt még egy.

október 31- november 4.

Öt nap folyamatos munka. Kedden focimeccs volt a szomszédos falu pedagógusai ellen, utána sültkolbász sörrel. Összejöttem a férfitanárokkal, minden Ö.K., azonkívül 6:1-re nyertünk. Viszont jól megfáztam / ezt is tanítottam a nyelvtan keretében, mindenki az-el írta / ~~x~~ ~~xxx~~ közben és másnap az udvaron. Hanggal nehezen bírom az oktatást, ugyancsak fogy a Negró.

Az osztály döntő része hittanos. Már kétszer beszéltem a pappal. Az egyik hittanóra előtt valaki tisztelendőnek szólított, a megszólítással különben is bajuk van: gyakran hívnak tanító nének.

Olvasás és számítás óra alatt rendszeren viselkednek, a fegyelmezéssel csak olykor - olykor töltik időt. Az árulkodás folytatódik: kijött hozzám az egyik lány, hogy az előtte ülő a lábára lépett. Megkérdeztem, hogy fájt-e, nem, felelte és visszament.

Valahogy szerelmi mániá tört ki közöttük. Leveleket írtak és árultak be, szünetben vegyesen kergették egymást, s mindezt a-a a tilosság tudatával. Kénytelen voltam az egyik órán kihirdetni a koedukált iskola véleményem szerinti alapelemjét és célját, a két nem természetes kapcsolatát. Szünetben, soraközönl egyik fiú jelentkezett, és büszkén közölte, hogy ~~s~~ most lánnyal áll. Erre nem is számítottam.

Mindig rajzolnak, ami néha zavar, de legtöbbször hagyom. Például második mesemondásom alatt már nem ültettem külön a hallgatóságot.

Próbálok nem felolvasni, ígylát elmeséltem az Iliász és az Odüsszeia rövidített - átdolgozott tartalmát. Nehéz szépen mesélni, ~~de sokkal késvelelőbb.~~

Lezajlott az énekóra is. Előénekeseket alkalmaztam, de olykor kénytelen voltam részt vállalni a kűszködésből. Csűngetésig tartott ez az óra is, egyébként rosszabb is lehetett volna.

november 5. vasárnap

Hétfői órarend. Az utolsó órában Ünnepeyl, előtte torna lenne. Inkább meséltem, ezúttal A kis herceget kezdtem el. Azt mondták, hogy kalap. El kell mondani mindent, a cserébe teljességgel befo-gadják. Külön megmagyaráztam a vulkánt, a naplementét és a megsze-lidítést. Az idomítást már ismerték. Az óra után kijött egy kislány a nagy fák veszé lyének rajzával.

Az Ünnepeyl több és természetesebb volt a pestieknél. Anyolca-dikos lányok népitáncot jártak, látszott rajtuk, hogy tényleg benne vannak. Minden osztály kettese sorban állt, de az én gyerekeim viszont látták az Ünnepeylt. Persze az új tanító é látszott a felém küldött mesolyokból - még nem tud rendet teremteni. És az igazgató után kezdtek el tapsolni, Gogol nagy örömsére. Nem tudom, hogy ala-kul majd kívűllálási kapcsolatrendszerem.

november 10. péntek

A megfázás jól legyengített, és ez sokat számít: túl gyakran ültem az a széken vagy a tanári asztalon, ezzel csaknem elvesztve személyes jelenlételemet. Még nem sikerült elég érdekessé tennem az órákat az ilyen irányításához. Egyébként én is majdnem elalszom az óráimon, és ha most kávé helyett önruralommal és éss zel fogom megvélt-toztatni ezt, akkor elkezdődhet sziszifusz. De egyelőre nincs mit mondanom a hátsó pad álomkórosának.

Szóltam nekik, hogy lehet, hogy bejön az igazgatóh bácsi az egyik órára, és legyenek jók. Ezt megüvöltötték, sőt az egyik meg-nyugtatótt, hogy akkor majd nem lesz olyan üvöltözés, mint a ta-nító bácsi óráján.

Hamar rájöttem, milyen céltudatosan törekszem a hétvége ki-használására.

november 13-15.

Először látogatott órát az igazgató. Nyelvtan volt, elég rosszul sikerült. Keveset készültem, és bár nem izgultam, kénytelen voltam megszakítás nélkül lefoglalni a gyerekeket és az igazgatót. Ebből kiderült, hogy sokkal több belefér egy órába. Végül gyakoroltattam velük a tanultakat, úgyhogy nem volt feltűnő, de ígértek ellenére nagyogóan üvöltöztek.

Igukas óráim következett, ami az együttes értékeléssel ment el. Az igazgató száraz hangon meg volt elégedve. Jók módszer: el kellett mondanom az óráról véleményemet, elmondta az övét, és szintetizáltunk. Most jól jött az önmegfigyelés, rengeteg mindent tudtam bírlni,

közös örömeinkre. A végén majdnem elaludtam, és amikor kijöttem, mindenki rémült suttogással kérdősködött. De a dírí adott néhány jó ötletet.

A Kőrán délután egy lányhoz mentem, és az egyik sarkon egy pofa hasonlóságával összeresztett, undorodtam.

november 15. szerda

Fegyelmelni azért kell, és minden nehézség nélkül lehet is. Sajnos van egy-két tohonya-bamba-árukkódó lány, akik mindig valami fáziskésésben vannak. Viszont akad egy nagyfej: a volt kezdeményező-koedukáló. Felolvasás közben az egyik valami panasszal félbeszakít, mire az utolsó padban eldúnyyógi magát, hogy emiatt igazán kér volt. Egy másik, mikor éppen kinlődtak az egyik mondattal, hangosan megállapítja, hogy a tanító bácsi is mindjárt elalszik.

Ma alsós továbbképzés volt, a többi csupa nő. Szóval alaposág, idézetek, cikk-javaslatok, és közben egy segítséget kérő gyereket kidobtak, a többivel meg üvöltözték. Sajnos itt is majdnem elaludtam. Ha tényleg ennyi hangyamunkával kell itt működni, akkor ez marhaság. Szerintem a kidobások többet számítanak, mint egy újabb módszer. Itt alapjában a gyerek az oktatás tárgya.

november 20. hétfő

Lehetetlen nem figyelembe venni az irtózatossá fegyelméletlenségét. Kíváncsi vagyok, mikor jön valami ötletem. Persze nagy hátrány, hogy folyton álmos vagyok, de már éppencsak az óravázlat kibontása sikerül, és hiányzik az egészről a kölcsönös igény hangulata.

Voltam órát látogatni az egyik elsőben, a jobbik nevelő tartotta, azt hiszem elég tudatosan, az órát végig megformálva. Az elsősk jóval megilletődöttebbek, mint a jellemükben az iskolát értékesített másodikok. Talán nagyobb oldottsággal, érdekesebb óravittel lehet lekötni őket.

Most először igazán meglepődtem. Beirattam a szülői értekezletet, így később kezdtek a tornaórát. Teljesen eleresztették magukat, baromi zaj, semmi figyelem. Az egyik padosorral befejeztetem a munkát, de ez hiba volt, mert nem leültettem, hanem felültöttem őket ennek jeléül. A többieknek hiába ígertem játékokat, simán nem akarták.

A problémát az általam rossznak beismert szüneti bentmaradással oldottam meg, egész eredményesen.

Nevelési értekezlet lesz, először nem tanítási szünet tizenkét év után.

november 21-28 keddek

Megvolt az értekezlet, egy hét távlatából tanulmány, én is hozzászóltam. Teljes impotenciát bizonyított a gyülekezet; magányos harcosok, megszegyentett rendesek, felesleges újonc. A pozíció érvényesült, s közben jó volt látni, mennyire az időt figyelik a résztvevők. Edzett embereknek bizonyultak, az ilyen hamarabb megszokható, mint a koránkelés.

Tanulmányi sétára mentem a gyerekekkel, az otthonmaradt lakosság szerfőltt élvezte a tanító bácsi óvoda-akcióját. A határfok elképesztő: a közlekedés volt a téma, de az egyik útkeresztveződsen magyarázat közben észrevettünk egy fészket. Végigszéltünk a főbb utcákon, persze járt a szám, egy KRESZ-vizsgát letehettem volna ilyen sok dumával. Az osztályban már azt felelték: egy fészket láttunk.

5

Furcsa lehet nekik az önkontrollra nevelő igyekezetem. Megpróbáltam összekapcsolni bennük a tanultakat önmagukkal, megtörtént eset után: a barátságról tanultak, s a következő tornasóron lelékte apadról barátját egy kislány, majdnem tarkóra. Éppen egy jó-tanuló volt a tettes, rögtön felolvastattam vele a házi feladatul megírt öt mondatot a jóbarátról. A leírás és a lelékezés szenvedő részese csak bögött, de mikor értője az intő megjegyzésre került, ő tartotta benne a lelket /vagy a könnyeket/. A barátság előkerült még egyszer, az egyik árulkodó készségesen kihozta új tollát, hogy azzal írjam be két másiknak az írtját. Valaki megjegyezte, hogy nem ilyen egy jóbarát, s az ellenőrzőket a tollal vitettem vissza gazdáikhoz.

Sikeres, bár kemény fegyelmi tréfát adott egy ostoba helyzet. Kérővényt hoztak óra közben, amit időhiány miatt inkább én akartam beírni. Aki üvöltött vagy zajolt, vagy egyéb főbenjárót vétett, már hozta is az ellenőrzőjét, én meg kezdtem beírni. Azt, hogy valami gyűlés lesz a héten és minden szülőt szeretettel várunk. Mire a nyolcadiknál tartottam, egész szép csend lett, és kicsöngettek. A szünetben felolvastam nekik, hogy mit írtam be, persze jól kiröhögtek egymást. A dolog teteje: azt hitted, intő? Igen. pedig megérdemelted volna! de meg én! és elfutott.

Szülői értekezlet, fáradt anyák, szomorú-kemény apák: minden rajtam áll. A felénél több ott volt. Eggyel. De el is ment. Jó lenne, ha ezek a gyerekek valamitől később öregeznének meg.

december 19. kedd.

Rövidebb betegséggel kizökkentem, s így észre lehet venni egy-két dolgot. A hospitálásokon is kiderült, hogy valamit elszúrtem. ~~kék kék~~Fel-nem-állított követelményeim alacsonyok, s a gyengébbnek tartott osztály rövid idő alatt leahagyott minket.

A betegállomány után nagyon örültek nekem /a helyettes meg volt elégedve a tudásukkal/, de nem tudtam "leadni" az órák anyagát. Ferő sze ez először a számtannál jön ki. Megdöbbentő volt közvetlenül óralátogatás után az azonos órát tanítani: óriási különbséget éreztem. És képtelen voltam összeszedni magam, hogy egyszerre tudjak fegyelmet és órát tartani. Csak egyszer-egyszer sikerült, s a következő húsz perc rá is cáfolt. Két lehetőség maradt: pihenek, és hagyom szünet utánra, vagy megpróbálom.

Meg kellett próbálni. Rem én lennék az oka, ha a szünet utáni próbálkozás sikerülne. Ha karácsony-hangulatban el tudom érni az osztállyal a komoly ritmist, akkor ez tartós lehet, ami később önmagunk szintjére hoz fel.

Még egy ilyen napot összehozhatok: az első két óra bejött, az olvasás lazább volt, de láthatóan kifáradtak. Egyedül a rajz volt hiányos: ez volt első festős-órám, s nem ellenőriztem a festék-állományt előre, csúnyán kifutottunk. Az utolsó értékelhető napomon gyakorlati lesz, ha nincs elég eszűs, akkor nem lehet jobb a teljesítmény.

Az egyik lány, kristályos hanggal mindig előnékes volt. Szeret énekelni: három másikkal ottmaradt szombaton, hogy meghallgassanak. Amikor befejeztem, ~~szóval~~ halkan és természetesen mondta, hogy tanító bácsi, a tanító bácsi olyan szépen énekel, hogy én nem akarom elfelejteni a tanító bácsit. Nekem éppen erre kell meg-tanítanom őket.

téli szünet

Végül is lett mit kipihenni, de az ünnepek alatt ezt sohasem lehet. Szerettem volna felkészülni a tanításra, és előkészíteni, beosztani-elkezdeni a tanulást a felvételre. Ez viszont mind elűszott a tanási összeírás miatt. Az összeírást önként vállaltam, mert hogy a szünet egy héttel hosszabb, és meg kell nézni az falut-gondoltam. A szünet nem lett hosszabb, de a falut napokig jártam, ami utólag megéri. Megéri. Szomorú. Dolgozni mentem oda, mint egy undorító hivatalos pofa, és pénzt kaptam érte. Az emberek pedig kenyeret és bort adtak, s a kenyérben panaszt, borban büszkeséget. ~~XX~~ Ez nem xli-ra, de nem is az megéri kategóriája. Egyszerűen alkalom voltam, vagy mint férfi a férfihez, vagy mint maga művelt ember, vagy már majd húsz éve egyedül élek kérem, vagy így csak tőkérül van nem vízezem én kérem. Mondjam, hogy a saját két szememmel lát-tam? Semmit sem láthatok más szemével. ~~Hagyjuk a ~~szünet~~ ~~szünet~~ ~~szünet~~~~. Leltároztam.

január 8-16. kedd

A gyerekek örültek, és a bizonyítvány nem okozott gondot senkinek. Miába ad a tanító bácsi kettezt magatartásból, ha mosolyog. Ők e-lég sokat tanultak a szünetben, ami megkönnyítette a tanítást. Megvalósult egy gyerekkori vágyam: készítettem madáretetőt. Ez lett az első bizonyítékom. Így tehát a gyakorlatban a ~~xxx~~ vágyak egy része kötelességként teljesül, s hogy érték legyen, fel kell ismerni lehetőségüket. Ez lehet a reális boldogságkeresés egy for-mája, ami magában rejtli a sodródást és az önkiteljesítést egya-ránt, csak hogy ez már rajtam múlik. ~~At kell m meg~~ gondolni.

Január 29. vasárnap

Egybefolyt néhány nap. Utólag elemézve azt vettem észre, hogy nem volt egyforma mind egyik: az elején rengeteg időm elveszett a fegyelmeléssel. Ezekben a napokban tisztázni kellett, hogy tulaj-donképpen neveljem-e valamire a gyerekeket.

Ez itthon jutott eszembe, mikor előjött a szülői tiszteletre nevelés. Az ilyen erkölcsi jellegű kérdések csakis önmagamnak ~~xxxx~~ ~~xx~~ szükségesek, főleg most, mivel a gyerekek ~~xxxx~~ ~~xxx~~ ~~xxxx~~ ~~xxxx~~ ~~xxxx~~ ~~xxxx~~ ~~xxxx~~ nem veszik észre őket.

Talán az a legfontosabb, hogy a gyerekek ne sajátítsanak el semmiféle megszokás-rendszert, ami olyan cselekvéseket is elfogadtatna velük, ami nekik rossz. Erre példa az egymással szembe fordító fel-író-módszer, mivel az eddig szinte jutalom volt, és csak a tanár hasznát szolgálta/. Tehát minden nekik jó dolgot próbáljanak meg-valósítani. Ehhez kapcsolódik az élni, és élni hagyni, kiegészítve egymás segítségével. Ha az ilyen törekvéseket elfogadom, sőt a többieknek is javaslolok, akkor egyelőre kielégítő nevelési cé-l-érésére törekszem.

Ennek megvalósításához szükséges a gyerekek állandó megfigye-lése, az események értékelése, az azonnali döntéssel együtt.

Idé lyukadtam ki tehát az utolsó napokban, a közvetlen man-kában pedig próbálkoztam a tanítási szint emelésével: szemléltetés, különböző órák anyagának egymást kiegészítő tanítása, élénkebb ó-ra vezetés. Egyikem új, sőt mind egyik kötelező, csak hogy felesle-gesen eddig semmit nem tettem, de saját óráin ne aludjon el az ember.

Történt egy /utólag/ érdekes dolog a Petőfi-szavalóversenyen. A zsűri tagjaként az egyik szavalónak már menetközben beírtam a maximális 10 pontot. Erre elkezdett dadogni, amire persze dühös lettem, hogy miért tanul olyan hesszut, és átjavítottam. Mí-
közben ezt vacakoltam, eszembe jutott, hogy megöttem ül az igazga-
tó. Nagyon ideges lettem. Vissza akartam ugyanis javítani az
értékelést, mert mégis csak jó volt, de a dűri látta /vagyis akkor
igy éreztem/ a javításokat, azt is, hogy én láttam a mellettem ülő
szavazatót. Ebből kivehette /ezt gondoltam/ határozatlanságomat és
befolyásolhatóságomat, ami ráadásul igaz is. Ennek hatására ugyan-
úgy viselkedtem, mint a gyerekek az év elején: igyekeztem eltakar-
ni a papíromat. Közben átgondoltam az egészet, de így is csak nagy
kísékedéssel tudtam rákényszeríteni balkezem, hogy leszálljon a
lapról, ezzel mutatva, hogy le van szarva az összes ilyen ki nem
mondott irányítóerő.

Ehhez jött még, hogy én is az igazgató után kezdtem tapsolni,
annak ellenére, hogy már ezt észre is vettem.

február 24.

Kivülállásom megszűnt; elszakadtam Pesttől. Klóbb folyamato-
san megazoktam és megszerettem a buszozást a helybeliekkel, meg-
ismertem a hatután-tízperces villamos utasait, átvettem a munka-
helyről-haza délutáni iramát, az emberek beleolvadtak a kiraka-
tokba s végül már nem csak a tanulás miatt akarok leköltözni.

A farsang után dönthetem el ezt ilyen tömönatoson. Nagyon
szerettem volna látni saját ünnepeiken a gyerekeket. Az időpontot
megváltoztatták, s így egy délutánra-estére esett egy Egyetemi
Színpad-misor, a farsang és a "harmadikosok" szalagavatója. Nem
is nagyon sajnáltam lemondani a farsangot, mivel féltem tanárt
játítani. A szalagavatón akartam lenni, táncolni és érezni va-
lakit, annyi felnőttég között ketten, ~~NEM KÉRTÉK MEGTÁNCOLNI ÉS~~
~~XX~~
hátsó gondolatokkal és önkéntelen mozdulatok-
kal, mindennel ami szintén én vagyok.

Talán apró dolgon csúszott el: a barátom elhatározta, hogy
eljön /ezt nem értettem, vagy túlságosan is; ő ugyanis képtelen
megmaradni ilyen helyen, de mindig belevág /, s így nyilvánvaló-
nak látszott, hogy egymással fogunk beszélgetni, mivel ~~xxxx~~ ha-
sonló helyzetekben eddig erre voltunk képesek. Ehhez most nem
volt kedvem, viszont változatlanul érdekelt az előadás, ~~É IGY É~~
~~XX~~
szertem volna az iskolából. Közölték velem, hogy ez kö-
telező, s nagyon megzavarodtam: saját döntési lehetőséget, hogy
NEM szalagavatok/ veszni láttam. Nem maradhattam, így már nem a-
kartam egyáltalán farsangolni, s nagynehezen elköttem magam.
Az előadás egyszerűen rossz volt.

Egy kapcsolat múlt és jövő. A farsang jelen, aminek egyedüli
tartalma és lehetősége van: vállaltam. S csak most vettem észre,
milyen kiterjedt szakítást jelent ez.

március 10

Lokkoltam.

Szeptember 3.

Bementem az osztályomba, bioszavatól tartottam egy előadást.
Szűnetben adajött az egyik kislány, és megkérdezte, fogom-e őket
tanítani. Miért kérdezed?
-En már megszoktam a tanító néni.